

ข้อมูลพื้นฐาน

ชื่อทางการ – สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม
(The Socialist Republic of Vietnam)

1. ข้อมูลทั่วไป

1.1 ลักษณะทางภูมิศาสตร์

ที่ตั้ง - ความยาวจากเหนือจรดใต้ 1,650 กิโลเมตร และมีชายฝั่งทะเลยาวทั้งสิ้น 3,440 กิโลเมตร โดยมีเขตแดนทางทะเลร่วมกับไทยยาว 97 กิโลเมตร ทิศเหนือมีพรมแดนติดจีนยาว 728 กิโลเมตร

ทิศตะวันตกมีพรมแดนติดลาวยาว 1,555 กิโลเมตร ทิศตะวันตกเฉียงใต้มีพรมแดนติดกัมพูชายาว 982 กิโลเมตร ทิศตะวันออกมีพรมแดนติดทะเลจีนใต้ และทิศใต้ติดอ่าวไทย

พื้นที่ - 331,689 ตารางกิโลเมตร หรือ 0.645 เท่าของประเทศไทย ความยาวจากเหนือจรดใต้ คือ 1,650 กิโลเมตร และยังมีไหล่เขาและหมู่เกาะต่าง ๆ นับพันเกาะตั้งแต่อำตังเกี๋ยถึงอ่าวไทย

แผนที่แสดงการจำแนกภูมิภาคของเวียดนาม

ลักษณะพื้นที่ – มีรูปร่างประเทศเหมือนรูป S ภูมิประเทศมีความหลากหลาย แบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ

- 1) **ภาคเหนือ** ประกอบด้วยภูเขาสูง เช่น เทือกเขาฟานซีปาน (Fansipan) ซึ่งมีความสูงประมาณ 3,143 เมตร แม่น้ำสำคัญ คือ แม่น้ำกง (Cung) ซึ่งไหลไปบรรจบกับแม่น้ำแดงเกิดเป็นสามเหลี่ยมปากแม่น้ำแดง (Red River Delta) ที่มีความอุดมสมบูรณ์เหมาะแก่การเพาะปลูก นอกจากนี้ ยังมีที่ราบลุ่มที่สำคัญ ได้แก่ Cao Bang, Vinh Yen และอ่าว Halong Bay
- 2) **ภาคกลาง** พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นที่ราบสูงประกอบด้วยหินภูเขาไฟ หาดทราย เนินทราย และทะเลสาบ
- 3) **ภาคใต้** พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นที่ราบสูง และมีที่ราบลุ่มที่สำคัญ คือ บริเวณสามเหลี่ยมปากแม่น้ำโขง (Mekong River Delta) หรือที่รู้จักกันในชื่อ “คูลองยาง” (Cuu Long Giang) ซึ่งเป็นแหล่งเพาะปลูกสำคัญขนาดใหญ่ที่สุดของเวียดนาม

ภูมิอากาศ - มีความแตกต่างตามลักษณะทางพื้นที่ภูมิศาสตร์ของเวียดนาม คือ ภาคเหนือมีอากาศค่อนข้างหนาวเย็น แบ่งออกเป็น 4 ฤดู ได้แก่ ฤดูใบไม้ผลิ ฤดูร้อน ฤดูใบไม้ร่วง และฤดูหนาว ขณะที่ภาคกลางและภาคใต้ มีสภาพภูมิอากาศที่ค่อนข้างร้อนตลอดทั้งปี ซึ่งมีเพียง 2 ฤดู ได้แก่ ฤดูฝนและฤดูแล้ง

เมืองและแขวงสำคัญ – เมืองหลวง คือ กรุงฮานอย (Hanoi) ประชากร 3.2 ล้านคน ตั้งอยู่สามเหลี่ยมปากแม่น้ำแดง เป็นศูนย์กลางการบริหารของประเทศและศูนย์กลางธุรกิจการค้าทางภาคเหนือ

เมืองสำคัญอื่นๆแบ่งตามภูมิภาค ดังนี้

- 1) ภาคเหนือ - เมืองไฮฟอง (Hai Phong) ประชากร 2 ล้านคน เป็นเมืองท่าที่สำคัญ และเขตอุตสาหกรรมหนัก โดยเฉพาะอุตสาหกรรมต่อเรือ เคมีภัณฑ์และวัสดุก่อสร้าง
 - เมืองกว๋างนินห์ (Quang Ninh) ประชากร 1 ล้านคน เป็นเมืองที่อุดมสมบูรณ์ด้วยทรัพยากรธรรมชาติป่าไม้ และเป็นแหล่งถ่านหินที่ใหญ่ที่สุดของประเทศ
 - เมืองเซินลา (Son La) ประชากร 9 แสนคน พื้นที่กว่าร้อยละ 80 เป็นภูเขา เหมาะแก่การทำฟาร์มโคนม สินค้าส่งออกที่สำคัญ คือ ชาดำ
- 2) ภาคกลาง - เมืองถัวเทียน-เว้ (Thua Thien-Hue) ประชากร 1.1 ล้านคน เป็นเมืองสำคัญทางประวัติศาสตร์และแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญ
 - เมืองกว๋างนัม-ดานัง (Quang Nam-Da Nang) ประชากร 8 แสนคน เป็นศูนย์กลางทางธุรกิจการค้า การท่องเที่ยว และเมืองท่าที่สำคัญ
- 3) ภาคใต้ - นครโฮจิมินห์ (Ho Chi Minh City) ประชากร 6.2 ล้านคน เป็นศูนย์กลางทางธุรกิจการค้า การนำเข้า-ส่งออก และเป็นเมืองท่าสำคัญ นครโฮจิมินห์ได้รับฉายาว่า “ไข่มุกแห่งเอเชียตะวันออก”
 - เมืองดองไน (Dong Nai) เป็นเมืองที่เป็นที่ตั้งของนิคมอุตสาหกรรมมากที่สุดในประเทศและเป็นแหล่งผลิตวัตถุดิบเกษตรเพื่อป้อนอุตสาหกรรมเกษตร เช่น ยางพารา ถั่วเหลือง กาแฟ ข้าวโพด อ้อยและยาสูบ
 - เมืองเกิ่นเทอ (Can Tho) ประชากร 1.1 ล้านคน เป็นเมืองอุตสาหกรรมแปรรูปอาหารและแหล่งเพาะปลูกข้าวที่ใหญ่ที่สุดของประเทศ
 - เมืองเตี๋ยยาง (Tien Giang) ประชากร 1.6 ล้านคน เนื่องจากเมืองเตี๋ยยางตั้งในบริเวณสามเหลี่ยมปากแม่น้ำโขง ซึ่งมีดินตะกอนที่อุดมสมบูรณ์เหมาะแก่การเพาะปลูกพืชเขตร้อน เป็นแหล่งผลิตข้าวและผลไม้ต่างๆ เช่น ทูเรียน มะม่วง และผลไม้เมืองร้อนชนิดอื่นๆ
 - เมืองบาเรีย-วุงเต่า (Ba Ria-Vuong Tau) ประชากร 8 แสนคน เป็นเมืองที่มีการผลิตน้ำมันดิบและก๊าซธรรมชาติ โดยเวียดนามสามารถผลิตน้ำมันได้มากที่สุดในคาบสมุทรอินโดจีน และแหล่งผลิตที่สำคัญอยู่ทางภาคตะวันออกเฉียงใต้ของเมืองเรียกว่า “Bac Ho” หรือ “White Tiger” รวมทั้ง ยังเป็นเมืองตากอากาศชายทะเลที่สำคัญของเวียดนาม

1.2 ประชากร

ประชากร – 84.5 ล้านคน (ปี 2549) ประชากรจำนวน 20 ล้านคน หรือร้อยละ 25 เป็นประชากรที่อาศัยในเขตเมือง ขณะที่ภาคชนบทมีประชากรมากกว่า 60 ล้านคน หรือร้อยละ 75 อย่างไรก็ตาม ประชากรในเมืองมีจำนวนเพิ่มขึ้นในอัตราที่สูงกว่าประชากรในชนบทประมาณ 4 เท่าตัว อันเนื่องมาจากการอพยพย้ายถิ่นของประชากรในชนบทเพื่อทำงานในเมือง

โครงสร้างประชากร – 0-14 ปี ร้อยละ 27

15-64 ปี ร้อยละ 67.1

65 ปี ขึ้นไป ร้อยละ 5.9

สัดส่วนแรงงาน - ภาคเกษตร ร้อยละ 56.8 อุตสาหกรรม ร้อยละ 37 และบริการ ร้อยละ 6.2 (ข้อมูลเดือน มิถุนายน 2548)

เชื้อชาติ - เวียดนามร้อยละ 85-90 ที่เหลือเป็น จีน ไทย เขมร และชาวเขาเผ่าต่าง ๆ

ศาสนา - พุทธ นิกายมหายานร้อยละ 70 ที่เหลือนับถือศาสนาคริสต์ ซึ่งส่วนใหญ่ไม่นับถือนิกายโรมันคาทอลิก ศาสนาอิสลาม และความเชื่อที่สืบทอดมาจากบรรพบุรุษ

1.3 การปกครองและรัฐบาลของเวียดนาม

เวียดนามปกครองด้วยระบอบสังคมนิยมคอมมิวนิสต์ โดยมีพรรคคอมมิวนิสต์เวียดนาม (Communist Party of Vietnam : CPV) เป็นพรรคการเมืองเดียวในประเทศ ทำให้มีบทบาทอย่างมากในการกำหนดแนวทางการบริหารประเทศทุกด้าน

โครงสร้างการปกครองของเวียดนามแบ่งเป็น 3 ระดับ ที่สำคัญ คือ

1) **สภาแห่งชาติ** (The National Assembly หรือ Quoc-Hoi) เป็นองค์กรฝ่ายนิติบัญญัติ ประกอบด้วยสมาชิกที่มาจากการเลือกตั้งจำนวน 498 คน ปัจจุบันผู้ดำรงตำแหน่งประธานสภาแห่งชาติ คือ นาย Nguyen Van An (ดำรงตำแหน่งคราวละ 5 ปี การเลือกตั้งครั้งต่อไปจะจัดขึ้นในปี 2551) ทั้งนี้ สภาแห่งชาติมีอำนาจในการแก้ไขรัฐธรรมนูญและการออกกฎหมายต่างๆ ของเวียดนาม นอกจากนี้ ยังมีอำนาจให้ความเห็นชอบในการแต่งตั้งและถอดถอนประธานาธิบดี นายกรัฐมนตรีและรองนายกรัฐมนตรี ปัจจุบันสภาแห่งชาติเปิดโอกาสให้สมาชิกสภาฯ สามารถซักถามการบริหารงานของรัฐบาลเป็นรายบุคคลได้ระหว่างสมัยประชุม

2) **องค์กรฝ่ายบริหาร** ทำหน้าที่กำหนดนโยบายและบริหารประเทศ โดยผู้ที่มีบทบาทสำคัญทางการเมืองในเวียดนาม มี 3 คน ซึ่งดำรงตำแหน่งต่างๆ คือ เลขาธิการพรรค ประธานาธิบดี และนายกรัฐมนตรี

3) **รัฐบาลท้องถิ่น** (People's Committee of Province) ประกอบด้วยสภาประชาชนและคณะกรรมการประชาชนประจำท้องถิ่นเป็นองค์กรบริหารสูงสุดประจำท้องถิ่นโดยรัฐบาลท้องถิ่นจะบริหารงานตามกฎหมายรัฐธรรมนูญและกฎระเบียบที่รัฐบาลกลางบัญญัติไว้

การแบ่งเขตปกครอง - 59 จังหวัด (Provinces) และ 5 นคร (Municipalities)

59 จังหวัด ประกอบด้วย An Giang, Bac Giang, Bac Kan, Bac Lieu, Bac Ninh, Ba Ria-Vung Tau, Ben Tre, Binh Dinh, Binh Duong, Binh Phuoc, Binh Thuan, Ca Mau, Cao Bang, Dac Lak, Dac Nong, Dien Bien, Dong Nai, Dong Thap, Gia Lai, Ha Giang, Ha Nam, Ha Tay, Ha Tinh, Hai Duong, Hau Giang, Hoa Binh, Hung Yen, Khanh Hoa, Kien Giang, Kon Tum, Lai Chau, Lam Dong, Lang Son, Lao Cai, Long An, Nam Dinh, Nghe An, Ninh Binh, Ninh Thuan, Phu Tho, Phu Yen, Quang Binh, Quang Nam, Quang Ngai, Quang Ninh, Quang Tri, Soc Trang, Son La, Tay Ninh, Thai Binh, Thai

Nguyen, Thanh Hoa, Thua Thien-Hue, Tien Giang, Tra Vinh, Tuyen Quang, Vinh Long, Vinh Phuc, and Yen Bai

5 นคร ประกอบด้วย Can Tho, Da Nang, Hai Phong, Ha Noi, and Ho Chi Minh

แผนที่แสดงที่ตั้งจังหวัดในเวียดนาม

ประมุข/ประธานาธิบดี – นายเหวียน มินห์ เจียด (Nguyen Minh Triet)

นายกรัฐมนตรี - นายเหวียน เติน ชุง (Nguyen Tan Dung)

เลขาธิการพรรคคอมมิวนิสต์ - นายห่ง ดึก หมั่น (Nong Duc Manh)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ - นายเจือง ดิง เตวี่ยน (H.E. Truong Dinh Tuyen)

1.4 การเป็นสมาชิกองค์กรระหว่างประเทศ : เข้าร่วมเป็นสมาชิก GMS เมื่อปี 2535/สมาชิกอาเซียน เดือน กรกฎาคม 2538/ สมาชิกเอเปก เดือนพฤศจิกายน 2540/สมาชิก ACMECS เดือนพฤษภาคม 2547/และสมาชิก WTO เดือนมกราคม 2550

1.5 การจัดทำข้อตกลงทางการค้า

เวียดนามจัดทำข้อตกลงการค้าทวิภาคีกับประเทศต่างๆ อาทิ สหรัฐอเมริกา คิวบา อาร์เจนตินา บราซิล ชิลี สหภาพยุโรป สิงคโปร์ รัสเซีย และจีน เป็นต้น

2. ข้อมูลเศรษฐกิจ

2.1 ภาพรวมเศรษฐกิจ

ในช่วงปี 2545-2549 เวียดนามมีการเติบโตทางเศรษฐกิจโดยเฉลี่ยอยู่ที่ร้อยละ 7.5 และ The Economic Intelligence Unit (EIU) ได้คาดการณ์ในปี 2550 ว่าในช่วงปี 2550 และ 2551 เศรษฐกิจของเวียดนามจะเติบโตอยู่ที่ร้อยละ 7 และ 7.1 ตามลำดับ เวียดนามจึงเป็นประเทศที่ได้รับความสนใจด้านการค้าและการลงทุนมากเป็นประเทศหนึ่ง สาเหตุสำคัญที่เวียดนามมีการเติบโตทางเศรษฐกิจสูงเช่นนี้ เนื่องจากได้รับแรงขับเคลื่อนจากการใช้จ่ายของผู้บริโภค การเติบโตจากการลงทุน และยังได้รับแรงขับเคลื่อนใหม่จากการที่เวียดนามเข้าไปสมาชิก WTO ในลำดับที่ 150 เมื่อวันที่ 11 มกราคม 2550 หลังจากที่มีการเตรียมตัวมานานถึง 11 ปี และใช้เวลาในการเจรจาเกินกว่า 8 ปี การที่เวียดนามเข้าเป็นสมาชิก WTO ทำให้เวียดนามสามารถส่งออกสินค้าไปยังประเทศสมาชิก WTO จำนวน 149 ประเทศได้อย่างเสรีมากขึ้น โดยเฉพาะอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม ซึ่งเวียดนามมีต้นทุนการผลิตที่ต่ำ

เวียดนามมีการปฏิรูปประเทศที่มีความก้าวหน้าอย่างต่อเนื่อง ทั้งภาคเศรษฐกิจและการเงิน โดยมีการปรับตัวเองจากระบบเศรษฐกิจที่มีการควบคุมจากส่วนกลาง มาเป็นระบบเศรษฐกิจที่ใช้กลไกตลาด การขยายตัวของภาคอุตสาหกรรมมีการเติบโตที่สูงมาก และมีศักยภาพการส่งออกด้านน้ำมัน สินค้าโภคภัณฑ์ เช่น ข้าวที่เป็นคู่แข่งของไทยในขณะนี้

สำหรับอุตสาหกรรมการส่งออก สินค้าส่งออกที่สำคัญยังคงเป็นอุตสาหกรรมสิ่งทอประเภทเสื้อผ้าสำเร็จรูป และเรื่องของตลาดหุ้น แม้ว่าขณะนี้ตลาดหุ้นของเวียดนามยังมีการพัฒนาที่ไม่มากนัก แต่ในปี 2549 ตลาดหุ้นของเวียดนามกลับเติบโตสูงสุดตลาดหนึ่งในภูมิภาคเอเชีย อย่างไรก็ตาม เวียดนามยังมีปัญหาเรื่องการพัฒนาด้านสาธารณูปโภคพื้นฐานในระดับต่ำ และต้องการขยายการลงทุน แต่อุปสรรคดังกล่าว เวียดนามสามารถแก้ไขได้โดยการร่วมทุนกับต่างชาติ ปัจจุบันดึงดูดการลงทุนที่ดีของเวียดนาม คือ จำนวนประชากรและแรงงานที่มีจำนวนมาก รวมทั้งค่าจ้างแรงงานต่ำ ประกอบกับคนเวียดนามมีอุปนิสัยขยันขันแข็ง ทำงานหนัก และพร้อมที่จะปรับตัวเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ

อัตราเงินเฟ้อของเวียดนามยังสูงกว่าประเทศอื่นๆในเอเชีย โดย The Economic Intelligence Unit (EIU) ได้คาดการณ์อัตราเงินเฟ้อของเวียดนามอยู่ที่ประมาณร้อยละ 6.9 และ IMF ได้กล่าวในรายงานประจำปี 2549 เกี่ยวกับเศรษฐกิจของเวียดนามว่า ในระยะปานกลางเศรษฐกิจเวียดนามจะมีแนวโน้มที่ดี แต่ยังคงมีความไม่แน่นอนทั้งภายในและภายนอกประเทศ ซึ่งความไม่แน่นอนอาจเกิดจาก ความล่าช้าในการปฏิรูปเศรษฐกิจ การถดถอยอย่างรุนแรงของเศรษฐกิจสหรัฐ และการลดลงของราคาน้ำมัน

สำหรับข้อมูลด้านสินค้าส่งออก สินค้านำเข้า ตลาดส่งออกและแหล่งนำเข้าที่สำคัญ มีดังนี้

- สินค้าส่งออกที่สำคัญ คือ น้ำมันดิบ ถ่านหิน สิ่งทอและเสื้อผ้าสำเร็จรูป รองเท้า อาหารทะเล ข้าว ผลิตภัณฑ์ไม้ ยางพารา สินค้าชิ้นส่วนคอมพิวเตอร์ สินค้าอิเล็กทรอนิกส์และกาแฟ
- สินค้านำเข้าที่สำคัญ คือ วัตถุดิบ วัสดุเพื่อสิ่งทอ เครื่องหนัง เครื่องจักร ผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียม จักรยาน รถยนต์
- ตลาดส่งออกที่สำคัญ คือ สหรัฐอเมริกา (ร้อยละ 18.3) ญี่ปุ่น (ร้อยละ 13.6) จีน (ร้อยละ 9) และออสเตรเลีย (ร้อยละ 7.9)
- แหล่งนำเข้าที่สำคัญ คือ จีน (ร้อยละ 15.6) สิงคโปร์ (ร้อยละ 12.4) ไต้หวัน (ร้อยละ 11.7) และญี่ปุ่น (ร้อยละ 11.1)

2.2 ดัชนีเศรษฐกิจ

อัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจ (GDP Growth) – ร้อยละ 7.8

GDP – 55.3 พันล้านเหรียญสหรัฐ

GDP Per Capita – 655 เหรียญสหรัฐ

อัตราการว่างงาน – ร้อยละ 2.4

อัตราเงินเฟ้อ – ร้อยละ 7.6

อัตราการแลกเปลี่ยน – 480 ดอง/บาท หรือ 15,859 ดอง/เหรียญสหรัฐ

ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ – มาจากภาคบริการมากที่สุดร้อยละ 41 รองลงมาคือภาคอุตสาหกรรม ร้อยละ 38 และภาคเกษตรกรรม ร้อยละ 21

2.3 นโยบายการคลัง

กระทรวงการคลังของเวียดนามได้ประกาศตัวเลขคาดการณ์สำหรับงบประมาณประจำปี 2549 ว่าเวียดนามมีรายรับประมาณ 1,500 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เพิ่มขึ้นร้อยละ 13 จากฐานปี 2548 และรายจ่ายประมาณ 1,860 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เพิ่มขึ้นร้อยละ 28 จากฐานปีเดิม ส่งผลให้รัฐบาลเวียดนามมียอดขาดดุลงบประมาณราว 360 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

ขณะเดียวกัน กระทรวงการคลังของเวียดนามคาดการณ์ว่าระหว่างปี 2549-2553 รายรับของเวียดนามจะเพิ่มเป็น 101,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ และรายจ่ายอยู่ที่ประมาณ 120,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ส่งผลให้ยอดขาดดุลงบประมาณเพิ่มขึ้นเป็น 19,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

ภาระหนี้ต่างประเทศและความสามารถในการชำระหนี้

ล้านเหรียญสหรัฐ

Indicators	2006				
	Lao PDR	Vietnam	Cambodia	Myanmar	Thailand
Total External Dept	2,416.0	21,999.0	3,684.0	6,602.0	53,274.0
- % of GDP	78.0	36.0	56.4	66.6	26.6
Debt-Service Ratio (%)	14.6	2.4	1.7	8.4	6.2

การลงทุนในเวียดนาม

นับตั้งแต่ปี 2529 เป็นต้นมา รัฐบาลเวียดนามได้เร่งปฏิรูประบบเศรษฐกิจอย่างต่อเนื่อง ภายใต้นโยบาย **โด เหมย (Doi Moi)** ส่งผลให้เศรษฐกิจเวียดนามขยายตัวอย่างรวดเร็ว ขณะเดียวกันการดำเนินนโยบายที่เปิดรับการลงทุนจากต่างประเทศมากขึ้น ทำให้ปัจจุบันเวียดนามกลายเป็นแหล่งดึงดูดการลงทุนที่ได้รับความสนใจเป็นอย่างมากจากนักลงทุนทั่วโลก

ปัจจัยสำคัญที่สนับสนุนให้เวียดนามเป็นประเทศที่น่าลงทุน ได้แก่

1) **ความมีเสถียรภาพของรัฐบาล** เวียดนามปกครองด้วยระบอบสังคมนิยมคอมมิวนิสต์ มีพรรคการเมืองเพียงพรรคเดียว คือ พรรคคอมมิวนิสต์เวียดนาม (Communist Party of Vietnam : CPV) ซึ่งมีความบทบาทในการกำหนดแนวทางการบริหารประเทศทุกด้าน ทำให้การบริหารประเทศเป็นไปอย่างราบรื่น และนโยบายต่าง ๆ ได้รับการปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง ขณะเดียวกันผู้นำประเทศมีวิสัยทัศน์ที่ชัดเจนในการบริหารประเทศ และมีความมุ่งมั่นในการพัฒนาเศรษฐกิจอย่างจริงจัง ซึ่งช่วยสร้างความมั่นใจให้แก่นักลงทุนต่างชาติที่สนใจเข้ามาลงทุนในเวียดนาม

2) **ทรัพยากรธรรมชาติอุดมสมบูรณ์** โดยเฉพาะพลังงานและแร่ธาตุ เช่น การมีแหล่งน้ำมันดิบกระจายอยู่ทั่วทุกภาค ทำให้เวียดนามกลายเป็นประเทศผู้ส่งออกน้ำมันดิบรายสำคัญอันดับ 3 ของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ รองจากมาเลเซีย และอินโดนีเซีย นอกจากนี้ เวียดนามมีปริมาณเชื้อเพลิงสำรอง เช่น ก๊าซธรรมชาติ ปิโตรเลียม และถ่านหินอยู่มาก รวมทั้ง แร่ธาตุสำคัญ คือ บอไซด์โปแตสเซียม และเหล็ก นอกจากนี้ ยังมี **ทรัพยากรป่าไม้** ซึ่งล้วนเป็นวัตถุดิบสำคัญสำหรับการลงทุน รวมทั้ง **ทรัพยากรดินและน้ำ** ที่มีอย่างเพียงพอทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพก็เอื้อต่อการเพาะปลูก ส่งผลให้เวียดนามเป็นแหล่งผลิตสินค้าเกษตรหลายรายการจนติดอันดับประเทศผู้ส่งออกสินค้าเกษตรรายใหญ่ของโลก เช่น พริกไทย (อันดับ 1 ของโลก) ข้าว (อันดับ 2 ของโลก รองจากไทย) กาแฟ (อันดับ 2 ของโลก รองจากบราซิล) เม็ดมะม่วงหิมพานต์ (อันดับ 2 ของโลกรองจากอินเดีย) และอาหารทะเล (อันดับ 6 ของโลก)

3) **เป็นตลาดขนาดใหญ่ที่มีศักยภาพ** เวียดนามมีประชากรมากถึง 84.5 ล้านคน จากการที่เวียดนามเปิดประเทศมานาน ทำให้ประชากรตื่นตัวกับสินค้าและบริการใหม่ ๆ ทำให้มีการจับจ่ายใช้สอยมาก

ขึ้นหลังการเปิดประเทศ ประกอบกับชาวเวียดนามเริ่มมีกำลังซื้อมากขึ้นตามการขยายตัวของเศรษฐกิจที่อยู่ในช่วงขาขึ้น อีกทั้งปริมาณเงินโอนกลับประเทศของชาวเวียดนามโพ้นทะเล หรือที่เรียกว่า "เวียดกีว" ซึ่งมีประมาณ 3 ล้านคน และโอนเงินกลับมาประเทศปีละประมาณ 3,200 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ชาวเวียดนามส่วนใหญ่มีความต้องการสินค้าอุปโภคบริโภคที่มีคุณภาพดีจำนวนมากและเพิ่มขึ้นทุกปี ทั้งนี้ ประชากรที่มีกำลังซื้อสูงส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในนครโฮจิมินห์และจังหวัดรอบนอก

กรุงฮานอย และจังหวัดต่างๆบริเวณใกล้สามเหลี่ยมปากแม่น้ำโขง ซึ่งเป็นพื้นที่สำคัญทางเศรษฐกิจ

4) เน้นนโยบายเป็นมิตรกับทุกประเทศ และให้ความสำคัญกับความปลอดภัย ทำให้เวียดนามไม่เคยตกเป็นเป้าหมายในการก่อการร้าย และแทบไม่มีปัญหาอาชญากรรมขั้นร้ายแรงเนื่องจากเวียดนามมีกฎหมายที่เข้มงวดและมีบทลงโทษที่รุนแรง ส่งผลให้เวียดนามเป็นประเทศที่มีความปลอดภัยสูงแห่งหนึ่งของโลก ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้นักลงทุนเกิดความเชื่อมั่นและตัดสินใจเข้ามาลงทุน

5) เวียดนามให้ความสำคัญกับการพัฒนาเส้นทางคมนาคมขนส่ง ทั้งทางบก ทางน้ำ และทางอากาศ ตลอดจนสาธารณูปโภคต่าง ๆ ให้มีความสะดวกและทันสมัยยิ่งขึ้น เพื่อรองรับการขยายตัวของเศรษฐกิจ โดยเฉพาะการพัฒนาเส้นทางระเบียงเศรษฐกิจแนวตะวันออก-ตะวันตก (East-West Economic Corridor :EWEC)

6) ความได้เปรียบด้านแรงงาน ร้อยละ 65 ของประชากรในเวียดนามอยู่ในวัยทำงาน ซึ่งมีอายุระหว่าง 15-64 ปี และอัตราการรู้หนังสือของชาวเวียดนามสูงกว่าร้อยละ 90 ทำให้เวียดนามมีแรงงานคุณภาพจำนวนมาก อัตราค่าจ้างแรงงานต่ำ และยังสามารถหาแรงงานได้ง่าย นายจ้างสามารถรับสมัครแรงงานได้โดยตรง ไม่ต้องผ่านกระทรวงแรงงานของเวียดนาม ในขณะที่เดียวกันชาวเวียดนามก็มีความสนใจสมัครงาน ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นจุดแข็งของตลาดแรงงานในเวียดนาม

7) นโยบายส่งเสริมการลงทุนของรัฐบาลเวียดนามและการเพิ่มสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ ที่ผ่านมารัฐบาลเวียดนามมีการปรับปรุงกฎระเบียบต่างๆให้เอื้อต่อการลงทุนจากต่างประเทศ และเพิ่มสิทธิประโยชน์ต่างๆ ให้แก่นักลงทุนต่างชาติ เพื่อดึงดูดการลงทุนสู่เวียดนาม โดยมีกระทรวงวางแผนและลงทุน (Ministry of Planning and Investment : MPI) เป็นหน่วยงานที่ทำหน้าที่กำกับดูแลและส่งเสริมการลงทุนในเวียดนาม

สิทธิประโยชน์ที่สำคัญ ได้แก่

7.1 การยกเว้นภาษีนำเข้าวัตถุดิบ ชิ้นส่วน และส่วนประกอบของวัตถุดิบ เป็นเวลา 5 ปี เพื่อสนับสนุนการผลิตเพื่อส่งออก

7.2 การอนุญาตให้นักลงทุนต่างชาติส่งผลกำไรกลับประเทศได้อย่างเสรี ขณะนี้รัฐบาลเวียดนามประกาศยกเลิกการเก็บภาษีจากผลกำไรที่โอนกลับประเทศ (Profit Remittance Tax)

7.3 การอนุญาตให้กิจการที่ถือหุ้นโดยชาวต่างชาติทั้งหมด 100 % โอนผล

ขาดทุนสะสม (Loss Carry Forward) ไปหักลบกับผลกำไรในปีต่อไปได้อีกนาน 5 ปี

7.4 การทยอยยกเลิกระบบสองราคา เพื่อให้เกิดความเท่าเทียมกันระหว่าง นักลงทุนต่างชาติกับนักลงทุนชาวเวียดนาม

7.5 การลดหย่อนภาษีเงินได้นิติบุคคล โดยจัดเก็บภาษีในอัตราร้อยละ 10 จากเดิมอัตราร้อยละ 28 ในช่วง 10-15 ปีแรกที่เริ่มดำเนินกิจการ ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับเงื่อนไขของประเภทกิจการ ลงทุน จำนวนเงินลงทุน สถานที่ตั้งของโครงการลงทุน และสัดส่วนการส่งออก เป็นต้น หากธุรกิจมีกำไรเมื่อใด ก็จะได้รับยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลในช่วง 4 ปีแรกที่ผลประกอบการมีกำไร หลังจากนั้นจะได้รับลดหย่อน ภาษีเหลือร้อยละ 5 เป็นเวลา 7 ปี และเสียภาษีในอัตราร้อยละ 10 จนถึงปีที่ 15 หลังจากนั้น นักลงทุนต้องเสีย ภาษีเงินได้นิติบุคคลในอัตรปกติ

7.6 สร้างความมั่นใจให้แก่นักลงทุนต่างชาติ รัฐบาลเวียดนามได้จัดทำข้อตกลงเพื่อ ส่งเสริมและคุ้มครองการลงทุนและข้อตกลงเพื่อยกเว้นการเก็บภาษีซ้อนกับประเทศต่าง ๆ รวมทั้งไทย ด้วย โดยให้การรับรองว่าหากรัฐบาลเวียดนามออกกฎหมายใหม่ใด ๆ ที่ทำให้นักลงทุนต่างชาติได้รับความ เสียหาย หรือได้รับสิทธิประโยชน์ลดลง นักลงทุนต่างชาติสามารถเลือกรับสิทธิประโยชน์ตามใบอนุญาต ส่งเสริมการลงทุนที่ได้รับอยู่เดิม หรือเลือกที่จะรับสิทธิประโยชน์ต่างๆตามที่ระบุไว้ในกฎหมายการลงทุนฉบับ ปรับปรุงใหม่ก็ได้

7.7 สิทธิในการใช้ที่ดิน (Land Use Right) ระยะเวลาที่ได้รับสิทธิในการใช้ที่ดิน ระยะเวลา 50-70 ปี ซึ่งขึ้นอยู่กับระยะเวลาที่กำหนดใน Investment License ของโครงการลงทุน

นอกจากนี้ เวียดนามยังส่งเสริมให้นักลงทุนต่างชาติเลือกเข้ามาลงทุนในนิคมอุตสาหกรรม ซึ่งมีอยู่ มากกว่า 100 แห่ง กระจายอยู่ตามภาคต่างๆ ทั้งนี้ นักลงทุนต่างชาติที่เข้ามาลงทุนในนิคมอุตสาหกรรมอาจ ได้รับสิทธิประโยชน์ด้านการลงทุนเพิ่มเติม นอกเหนือจากสิทธิประโยชน์ต่างๆ ที่กล่าวมาข้างต้น เช่น นิคม อุตสาหกรรมบางแห่งมีการยกเว้นค่าเช่าที่ดินรายปีสูงสุดนานถึง 11 ปี ดังนั้น การลงทุนในนิคมอุตสาหกรรมจึงเป็นอีกทางเลือกหนึ่งของนักลงทุน

8) การมีส่วนร่วมในประชาคมโลก อาทิ การเป็นสมาชิกกลุ่มอาเซียน เอเปค การจัดทำข้อตกลง การค้าทวิภาคีกับสหรัฐฯ การสร้างความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านภายใต้กรอบความร่วมมือทางเศรษฐกิจ อิรวดี-เจ้าพระยา-แม่โขง (Ayeyawady-Chao Phraya-Mekong Economic Cooperation Strategy : ACMECS) และกรอบความร่วมมือทางเศรษฐกิจในอนุภูมิภาคแม่น้ำโขง (Greater Mekong Subregion : GMS) รวมทั้ง โดยเฉพาะการเป็นสมาชิกขององค์การการค้าโลก (World Trade Organization : WTO) ลำดับ ที่ 150

การลงทุนจากต่างประเทศ

ในช่วงปี 2531-2548 กระทรวงวางแผนและลงทุนของเวียดนาม (อนุมัติโครงการลงทุนจากต่างประเทศ รวม 5,918 โครงการ คิดเป็นมูลค่าเงินลงทุนรวม 50,534.6 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ประเทศที่มีมูลค่าเงินลงทุนสะสม

ในเวียดนามมากที่สุด คือ ใต้หวัน รองลงมา คือ สิงคโปร์ ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ และฮ่องกง ตามลำดับ ขณะที่ไทยเป็นนักลงทุนอันดับที่ 13 ในเวียดนาม มีโครงการลงทุนทั้งสิ้น 128 โครงการ คิดเป็นมูลค่าเงินลงทุนสะสม 1,451.4 ล้านดอลลาร์สหรัฐ จากการที่เวียดนามผูกพันการเป็นสมาชิกกับ WTO เมื่อปี 2550 เวียดนามจะต้องเปิดเริ่มเสรีด้านการลงทุนในปี 2552

กิจการที่นักลงทุนต่างชาตินิยมเข้าไปลงทุนในเวียดนามมากที่สุด คือ อุตสาหกรรมหนัก รองลงมาคือ อุตสาหกรรมเบา อุตสาหกรรมเกษตรและป่าไม้ การก่อสร้าง สำนักงานและอพาร์ทเมนต์ และอุตสาหกรรมอาหาร รวมทั้ง โรงแรมและท่องเที่ยว จังหวัดที่นักลงทุนต่างชาติเข้าไปลงทุนมากที่สุด คือ นครโฮจิมินห์ รองลงมา คือ กรุงฮานอย จังหวัดดองไ่ จังหวัด Binh Duong และ จังหวัดบาเรีย-วุงเต่า ตามลำดับ

การลงทุนของไทยในเวียดนาม

ปี 2548 กระทรวงวางแผนและลงทุนของเวียดนามได้อนุมัติโครงการลงทุนจากไทยทั้งสิ้น 12 โครงการ เงินลงทุนรวม 30.4 ล้านดอลลาร์สหรัฐ โดยไทยจัดเป็นนักลงทุนอันดับที่ 13 ในเวียดนาม ทั้งนี้ ในบรรดาประเทศในกลุ่มอาเซียน ไทยลงทุนในเวียดนามมากเป็นอันดับ 3 รองจาก สิงคโปร์ และมาเลเซีย ตามลำดับ โครงการลงทุนส่วนใหญ่อยู่ที่นครโฮจิมินห์และจังหวัดใกล้เคียง อุตสาหกรรมที่มีศักยภาพในการลงทุนและนักลงทุนไทยนิยมเข้าไปลงทุนในเวียดนาม ได้แก่ การท่องเที่ยวและบริการที่เกี่ยวข้อง (โดยเฉพาะโรงแรม รีสอร์ท และที่พักตากอากาศ) ร้านอาหาร อุตสาหกรรมเกษตรแปรรูป อุตสาหกรรมพลาสติก อุตสาหกรรมชิ้นส่วนรถยนต์ และธุรกิจบริการอื่นๆ เป็นต้น

นักลงทุนไทยรายใหญ่ที่เข้าไปลงทุนในเวียดนาม ได้แก่ เครือเจริญโภคภัณฑ์ (ผลิตอาหารสัตว์และบรรจุภัณฑ์) ไทยวา (ผลิตผลิตภัณฑ์มันสำปะหลัง) ศรีไทยซูเปอร์แวร์ (ผลิตผลิตภัณฑ์พลาสติก) และกระหิงแดง (ผลิตเครื่องดื่มบำรุงกำลัง) เป็นต้น

ปี 2549 มูลค่าการลงทุนเท่ากับ 9.93 พันล้านเหรียญสหรัฐ โดยปี 2548 จำนวนโครงการลงทุนที่ได้รับอนุมัติจากหน่วยงานรัฐของเวียดนาม คือ 797 โครงการ มูลค่า 7.5 พันล้านเหรียญสหรัฐ ซึ่งเพิ่มจากปี 2547 จำนวน 439 โครงการ มูลค่า 2.12 พันล้านเหรียญสหรัฐ

การลงทุนจากต่างประเทศในเวียดนาม ปี 2549 (เดือนมกราคม-กันยายน)

ลำดับที่	ประเทศ	จำนวนโครงการ	มูลค่าการลงทุน (ล้านเหรียญสหรัฐ)
1	ฮ่องกง	14	636.07
2	เกาหลีใต้	144	599.17
3	Cayman Islands	2	576.00
4	ญี่ปุ่น	102	482.58
5	สหรัฐอเมริกา	35	467.28

6	British Virgin Islands	11	292.73
7	ไต้หวัน	88	151.69
8	สิงคโปร์	32	105.26
9	อินเดีย	5	77.90
10	Samoa	2	73.00
11	เนเธอร์แลนด์	9	63.91
12	จีน	36	58.47
13	อังกฤษ	6	41.63
14	บรูไน	10	38.42
15	ฝรั่งเศส	15	34.68
16	แคนาดา	2	27.04
17	เยอรมัน	5	19.96
18	ไทย	10	9.51
19	มาเลเซีย	13	8.56
20	นิวซีแลนด์	1	6.75

นักลงทุน 10 อันดับแรกในเวียดนาม มูลค่าการลงทุนสะสม ตั้งแต่ปี 2541-2548

ลำดับที่	ประเทศ	สัดส่วน
1	ไต้หวัน	15.70
2	สิงคโปร์	15.08
3	ญี่ปุ่น	12.18
4	เกาหลีใต้	10.50
5	ฮ่องกง	7.36
6	British Virgin Islands	5.27
7	ฝรั่งเศส	4.31
8	เนเธอร์แลนด์	3.77
9	มาเลเซีย	2.95
10	ไทย	2.89
	อื่นๆ	19.99

การลงทุนในเวียดนาม จำแนกตามประเภทอุตสาหกรรมปี 2548 (เดือนมกราคม-มิถุนายน)

ประเภทอุตสาหกรรม	จำนวนโครงการ	มูลค่าการลงทุน (พันล้านเหรียญสหรัฐ)
1. Industry	229	910
- Crude Oil	1	20
- Light Industry	104	376
- Heavy Industry	100	466
- Food Industry	16	35
- Construction	8	26
2. Forestry	24	38
3. Aquatic Industry	2	8
4. Service	38	912
5. Transportation and Telecommunication	10	673
6. Hotel-Tourism	2	2
7. Cultural-Education-Health	11	24
8. Apartment-Office	5	194
9. Others	40	20
Total	323	1,868

จำนวนการลงทุน จำแนกตามจังหวัด ปี 2548 (เดือนมกราคม-มิถุนายน)

ลำดับที่	จังหวัด	จำนวนโครงการ	มูลค่าการลงทุน (ล้านเหรียญสหรัฐ)
1	Hanoi	33	865.42
2	Dong Nai	26	276.96
3	Hochiminh city	108	179.13
4	Binh Duong	66	165.24
5	Phu Yen	1	70.00
6	Danang	5	56.10
7	Vinh Phuc	11	35.39
8	Tuyen Quang	1	25.00
9	Binh Thuan	3	20.70
10	Crude Oil Field	1	20.00
11	Long An	2	19.05
12	Hai Phong	7	18.27
13	Quang Ninh	4	13.90
14	Barin-Vung Tau	9	12.11

ลำดับที่	จังหวัด	จำนวนโครงการ	มูลค่าการลงทุน (ล้านเหรียญสหรัฐ)
15	Tay Ninh	5	10.90
16	Kon Tum	2	9.90
17	Hung Yen	6	8.25
18	Nghe An	2	7.50
19	Hai Duang	5	7.43
20	Khanh Hoa	3	7.00
21	Bac Ninh	3	6.00
22	Ha Nam	2	5.20
23	Tra Vinh	1	5.00
24	Quang Nam	1	5.00
25	Hoa Binh	2	4.16
26	Lang Son	1	2.78
27	Bonh Phuoc	1	2.60
28	Lao Cai	3	1.90
29	Binh Dinh	2	1.55
30	Phu Tho	1	1.50
31	Dac Nong	2	1.50
32	Thua Thien Hue	2	1.02
33	Lam Dong	1	1.00
34	Dien bien	1	0.13
	Total	323	1,867.59

รูปแบบการลงทุนของต่างชาติในเวียดนาม มี 5รูปแบบ ดังนี้

1) กิจการที่ชาวต่างชาติเป็นเจ้าของทั้งหมด (Wholly Foreign-Owned Enterprise) เป็นการลงทุนโดยชาวต่างชาติทั้งหมด จัดตั้งเป็นบริษัทจำกัดที่มีฐานะเป็นนิติบุคคลตามกฎหมายของเวียดนาม โดยมีข้อดี คือ การบริหารงานคล่องตัว เนื่องจากผู้ลงทุนมีอำนาจเต็มที่ในการบริหาร ส่วนข้อเสีย คือ อาจไม่ได้รับความสะดวกในการติดต่อประสานงานกับหน่วยราชการต่างๆของเวียดนาม และประสบปัญหาการถือกรรมสิทธิ์ในสินทรัพย์ต่าง ๆ และข้อกำหนดในการจ้างแรงงานท้องถิ่น

2) กิจการร่วมทุน (Joint Ventures : JV) เป็นการลงทุนร่วมกันระหว่างหุ้นส่วนชาวเวียดนามกับชาวต่างชาติ จัดตั้งเป็นบริษัทจำกัดที่มีฐานะเป็นนิติบุคคลโดยชาวต่างชาติมีสัดส่วนการลงทุนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 30 ของเงินลงทุนทั้งหมด ระยะเวลาในการลงทุน ไม่เกิน 50 ปี และในส่วนของคณะกรรมการบริหาร (Board of Management : BOM) ประกอบด้วยผู้แทนจากแต่ละฝ่ายตามสัดส่วนการลงทุน แต่ต้องมีสมาชิกที่เป็นชาวเวียดนาม อย่างน้อย 2 คน

ข้อดี คือ เป็นรูปแบบการลงทุนที่รัฐบาลเวียดนามให้การส่งเสริมมากที่สุด นอกจากนี้ นักลงทุนต่างชาติสามารถอาศัยหุ้นส่วนชาวเวียดนามเป็นผู้ติดต่อประสานงานกับหน่วยราชการต่าง ๆ ของเวียดนาม ทำให้ได้รับความสะดวกและรวดเร็ว แต่ข้อเสีย คือ นักลงทุนชาวเวียดนามมักร่วมทุนโดยใช้ที่ดินและสิ่งก่อสร้างในเวียดนามตีค่าออกมาเป็นเงินลงทุน ประเมินสูงกว่ามูลค่าที่แท้จริง ทำให้นักลงทุนต่างชาติเสียเปรียบ อีกทั้งอาจมีปัญหาด้านการบริหารงานและการขยายธุรกิจ

3) สัญญาร่วมลงทุนธุรกิจ (Business Co-operation Contract : BCC) เป็นการร่วมทุนระหว่างหุ้นส่วนชาวเวียดนามกับชาวต่างชาติในธุรกิจที่หุ้นส่วนชาวเวียดนามขาดความชำนาญ จึงทำข้อตกลงให้หุ้นส่วนชาวต่างชาติ ซึ่งอาจมีมากกว่า 1 ราย เข้าร่วมทำธุรกิจด้วย โดยไม่มีการจดทะเบียนเป็นบริษัทใหม่ และไม่มีข้อกำหนดเรื่องเงินทุนขั้นต่ำของหุ้นส่วนชาวต่างชาติ แต่ทำสัญญาว่าหุ้นส่วนชาวเวียดนามจะแบ่งปันความรับผิดชอบและผลกำไรให้ ส่วนระยะเวลาการลงทุนขึ้นอยู่กับข้อตกลงกัน ตัวอย่างของสัญญาร่วมลงทุนธุรกิจ เช่น ชาวเวียดนามที่ทำธุรกิจผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูปต้องการทำธุรกิจโรงฟอกย้อมด้วยแต่ยังขาดความชำนาญ จึงให้นักลงทุนต่างชาติเข้าร่วมดำเนินธุรกิจโดยตกลงจะแบ่งผลประโยชน์ให้ เป็นต้น

ข้อดี คือ ใช้เงินลงทุนน้อย ได้ผลกำไรที่ชัดเจน นักลงทุนต่างชาติสามารถโอนเงินกำไรกลับประเทศได้ค่อนข้างง่าย แต่ข้อเสีย คือ นักลงทุนต่างชาติขาดอิสระในการบริหารกิจการ และไม่มีกำกััดความรับผิดชอบหากเกิดการขาดทุน

4) กิจการที่ทำสัญญากับภาครัฐ เป็นการลงทุนระหว่างหน่วยงานราชการของเวียดนามกับนักลงทุนต่างชาติ โดยมีรูปแบบการลงทุนที่หลากหลาย ขึ้นอยู่กับข้อกำหนดในสัญญา

5) อื่น ๆ นอกจากรูปแบบการลงทุนที่กล่าวมาแล้ว นักลงทุนต่างชาติอาจขยายกิจการในเวียดนามในรูปแบบอื่น ๆ เช่น **สำนักงานตัวแทน (Representative Offices)** ทำหน้าที่เป็นตัวแทนทางการค้าและการลงทุน ตลอดจนให้บริการด้านต่าง ๆ แทนบริษัทแม่ในต่างประเทศ เช่น บริการด้านข้อมูล การหาตลาด และติดตามเรื่องกฎหมายและเอกสารต่าง ๆ ให้แก่ธุรกิจที่ต้องการเข้าไปลงทุนในเวียดนาม และ **สาขา (Branches)** ดำเนินการได้เฉพาะธุรกิจบางประเภทเท่านั้น มีสถานะเป็นบริษัทลูก เช่น ธุรกิจธนาคาร ธุรกิจประกันภัย บริษัทกฎหมาย และบริษัทบัญชี เป็นต้น

เขตเศรษฐกิจพิเศษ

เวียดนามได้จัดตั้งเขตเศรษฐกิจพิเศษจากต้นแบบของไต้หวัน สิงคโปร์และจีน โดยแบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ เขตส่งเสริมการส่งออก (Export Processing Zone : EPZ) จัดตั้งปี 2534 นิคมอุตสาหกรรม (Industrial Zone : IZ) จัดตั้งปี 2537 และ High-Tech Zone (HTZ) ซึ่งมีจำนวนรวมทั้งหมด 119 แห่ง ตั้งอยู่ในภาคเหนือ 32 แห่ง ภาคกลาง 24 แห่ง และภาคใต้ 63 แห่ง สำหรับเขตอุตสาหกรรมอมตะ ซึ่งเป็นเขตอุตสาหกรรมที่นักลงทุนไทยเข้าไปร่วมลงทุนกับชาวเวียดนาม ตั้งในจังหวัดด่งไน ทางภาคใต้ จัดเป็นนิคมอุตสาหกรรมระดับ A ที่มีการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพ ทำให้นักลงทุนต่างชาติให้ความสนใจเข้าไปลงทุนเป็นจำนวนมาก

โครงการลงทุนที่เวียดนามให้ความสำคัญในการส่งเสริมการลงทุน ได้แก่

- 1) อุตสาหกรรมผลิตเพื่อส่งออก
- 2) การเลี้ยงสัตว์ แปรรูปสินค้าเกษตร ป่าไม้ และประมง
- 3) อุตสาหกรรมที่เน้นการใช้เทคโนโลยีขั้นสูง
- 4) อุตสาหกรรมที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม และโครงการลงทุนด้านการวิจัยและพัฒนา
- 5) อุตสาหกรรมที่เน้นการใช้แรงงาน วัตถุดิบและทรัพยากรธรรมชาติในเวียดนาม
- 6) โครงการก่อสร้างและการผลิตในภาคอุตสาหกรรม

ทั้งนี้ โครงการลงทุนในถิ่นทุรกันดาร อาทิ บริเวณเทือกเขา ที่ราบสูง และชนบทที่ห่างไกล ความเจริญ เป็นพื้นที่เป้าหมายที่กระทรวงวางแผนและลงทุนเน้นให้การส่งเสริมเป็นพิเศษ เพื่อกระจายความเจริญสู่ภูมิภาค

กิจการที่ไม่อนุญาตให้ต่างชาติเข้าไปลงทุน ได้แก่

ประมง การสำรวจอัญมณี ผลิตรถยนต์ขายนอกประเทศ เบียร์และเครื่องดื่ม ยาสูบ ซีเมนต์ อิฐและอิฐดินเหนียว กระเบื้อง เหล็กกล้าสำหรับก่อสร้าง เหล็กท่อ สังกะสี ผลิตภัณฑ์ของปุ๋ยไนโตรเจน ฟอสฟอรัสและโปแตสเซียม แก้วเพื่อการก่อสร้าง หลอดฟลูออเรสเซนต์ และน้ำมันหล่อลื่น เป็นต้น เนื่องจากรัฐบาลเวียดนามมีมาตรการไม่ต้องการเพิ่มจำนวนผู้ผลิตในกิจการเหล่านี้

อุตสาหกรรมที่น่าลงทุนในเวียดนาม

1) **อุตสาหกรรมการเกษตร** รัฐบาลเวียดนามมีแผนอย่างจริงจังในการส่งเสริมการเพาะปลูกพืชเศรษฐกิจ เช่น กาแฟ ข้าว ยางพารา ชา มะม่วงหิมพานต์ และพริกไทย ซึ่งผลผลิตเหล่านี้คล้ายคลึงกับไทย ดังนั้น นักลงทุนไทยสามารถเข้าไปร่วมลงทุน โดยใช้เวียดนามเป็นแหล่งผลิตเพื่อส่งออกผลผลิตทางการเกษตรเหล่านี้มาแปรรูปในประเทศไทย และส่งไปจำหน่ายยังตลาดต่างประเทศได้ ทั้งนี้ ปัจจุบันสิงคโปร์และมาเลเซียได้เข้าไปลงทุนในอุตสาหกรรมด้านการเกษตรในเวียดนามเป็นจำนวนมาก นอกจากนี้ รัฐบาลเวียดนามยังให้ความสำคัญกับการส่งเสริมการพัฒนากรรมวิธีการแปรรูปสินค้าเกษตร และส่งเสริมการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำบริเวณชายฝั่ง โดยเฉพาะกุ้งด้วย

2) **อุตสาหกรรมผลิตสินค้าอุปโภคบริโภค** ตลาดสินค้าภายในเวียดนามมีขนาดใหญ่ เนื่องจากมีประชากร 84.5 ล้านคน และปัจจุบันชาวเวียดนามมีกำลังซื้อสูงขึ้นตามเศรษฐกิจที่อยู่ในช่วงขาขึ้น จึงมีความต้องการใช้สินค้าอุปโภคบริโภคที่มีคุณภาพดี ซึ่งเวียดนามยังไม่สามารถผลิตได้ ดังนั้น การเข้าไปลงทุนผลิตสินค้าอุปโภคบริโภค อาทิ สบู่ ยาสีฟัน ผงซักฟอก ผ่าอนามัย และกระดาษทิชชู ฯลฯ คุณภาพดี เพื่อตอบสนองตลาดระดับกลางถึงระดับบนในเวียดนาม จึงเป็นธุรกิจที่มีผู้ทางดีและน่าสนใจ

3) **อุตสาหกรรมหนักที่มีศักยภาพ** โดยเฉพาะโรงกลั่นน้ำมัน เนื่องจากเวียดนามมีแหล่งน้ำมันสำรองในประเทศอยู่เป็นจำนวนมาก ซึ่งรัฐบาลตั้งเป้าหมายผลิตน้ำมันดิบให้ได้ 20 ล้านตันภายในปี 2553 อย่างไรก็ตาม เวียดนามไม่สามารถใช้ประโยชน์จากทรัพยากรที่มีอยู่ได้เต็มที่ เนื่องจากเวียดนามเพิ่งมีโครงการก่อสร้างโรงกลั่นน้ำมันเพียงแห่งเดียวเท่านั้น คือ โรงกลั่น Dung Quat ตั้งอยู่ในจังหวัด Quang Ngai ทางภาคกลางของเวียดนาม ซึ่งคาดว่าจะเปิดดำเนินการได้อย่างสมบูรณ์ในปี 2552 ดังนั้น รัฐบาลเวียดนามจึงให้ความสำคัญเป็นอย่างมากกับการเข้ามาลงทุนในอุตสาหกรรมดังกล่าว

4) **อุตสาหกรรมผลิตเพื่อส่งออก** โดยใช้วัตถุดิบและแรงงานของเวียดนามเป็นปัจจัยสำคัญในการผลิต นอกจากนี้ นักลงทุนยังสามารถใช้สิทธิประโยชน์จากข้อตกลงการค้าทวิภาคี (Bilateral Trade Agreement) ระหว่างเวียดนามกับสหรัฐฯ หรือสนธิสัญญาทางการค้าที่เวียดนามมีกับประเทศต่าง ๆ เพื่อทำการผลิตและส่งออกไปยังประเทศคู่สัญญาได้

5) **อุตสาหกรรมท่องเที่ยว** รัฐบาลของเวียดนามมีแผนพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวอย่างจริงจัง ขณะเดียวกันมีความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านผ่านโครงการต่าง ๆ ในการส่งเสริมการท่องเที่ยวในประเทศและภูมิภาค เนื่องจากเวียดนามมีแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่สวยงามและหลากหลาย รวมทั้ง ความหลากหลายทางวัฒนธรรมและเชื้อชาติ จึงเป็นที่สนใจของบรรดานักท่องเที่ยว ทั้งในประเทศและต่างประเทศ ทั้งนี้ ธุรกิจท่องเที่ยวในเวียดนามสามารถสร้างรายได้ให้กับประเทศเป็นจำนวนมาก อย่างไรก็ตาม ปัจจุบัน โรงแรม รีสอร์ท และที่พักตากอากาศ ยังมีไม่เพียงพอที่จะรองรับนักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้น ดังนั้น การลงทุนในธุรกิจดังกล่าวจึงมีศักยภาพสูงในการขยายตัว นอกจากนี้ ยังมีธุรกิจที่สามารถต่อยอดจากการท่องเที่ยว เช่น สนามกอล์ฟ ซึ่งเวียดนามยังขาดแคลน

ปัญหาและอุปสรรคด้านการลงทุนในเวียดนามที่สำคัญ ได้แก่

1) มีการเปลี่ยนแปลงกฎระเบียบบ่อยครั้ง ขณะเดียวกันกฎระเบียบต่าง ๆ ยังขาดความชัดเจนเช่น พิธีการและแบบฟอร์มศุลกากรแตกต่างกันไปในแต่ละเมือง ทำให้นักลงทุนต่างชาติขาดความมั่นใจในการลงทุนหรือเข้าไปทำธุรกิจในเวียดนาม

2) ปัญหาความขัดแย้งระหว่างนักลงทุนต่างชาติกับผู้ร่วมทุนท้องถิ่น เนื่องจากแนวทางการบริหารงานแตกต่างกัน ปัญหาการแบ่งปันผลประโยชน์ไม่ลงตัว เป็นต้น อย่างไรก็ตาม ปัจจุบันปัญหาเหล่านี้ลดน้อยลงเนื่องจากการลงทุนเป็นต่างชาติ 100% มากขึ้น

3) ระบบกฎหมายและระบบการตัดสินข้อพิพาทของเวียดนามมีผลต่อการตัดสินใจเข้ามาลงทุนของนักลงทุนต่างชาติ ซึ่งในทางปฏิบัติการพิจารณาตัดสิน/ลงโทษนอกจากขึ้นอยู่กับตัวบทกฎหมายแล้ว ยังต้องพิจารณาถึงผลประโยชน์ของประชาชนส่วนใหญ่เป็นสำคัญ

4) ระบบโครงสร้างพื้นฐานและสาธารณูปโภคยังไม่มีความพร้อมเท่าที่ควร

5) ปัญหาขาดแคลนแรงงานฝีมือและผู้บริหารระดับกลางที่มีประสบการณ์ในการดำเนินธุรกิจสมัยใหม่

6) ความล่าช้าในการปฏิรูประบบการเงินการธนาคาร

7) นักลงทุนท้องถิ่นขาดแคลนเงินทุนในการร่วมทุนกับชาวต่างชาติ และขาดประสบการณ์ในการดำเนินธุรกิจและการแข่งขันในตลาดโลก

3. การเมือง

เวียดนามเป็นประเทศที่มีเสถียรภาพทางการเมือง มีเอกภาพสูง มีพรรคการเมืองเพียงพรรคเดียว คือ พรรคคอมมิวนิสต์เวียดนาม (Communist Party of Vietnam : CPV) ซึ่งมีบทบาทในการกำหนดแนวทางการบริหารประเทศทุกด้าน ทำให้การบริหารประเทศเป็นไปอย่างราบรื่นและนโยบายต่าง ๆ ได้รับการปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง ขณะเดียวกันรัฐบาลเวียดนามมีวิสัยทัศน์ที่ชัดเจนในการบริหารประเทศ และมีความมุ่งมั่นในการพัฒนาเศรษฐกิจอย่างจริงจัง ส่งผลให้การดำเนินนโยบายทางเศรษฐกิจของเวียดนามเป็นไปอย่างต่อเนื่อง และมีการกระจายอำนาจ ซึ่งในการเปลี่ยนผู้นำครั้งล่าสุดภายหลังการประชุมสมัชชาพรรคคอมมิวนิสต์เวียดนาม สมัยที่ 10 เมื่อกลางปี 2549 มีผู้นำที่มาจากภาคเหนือและภาคใต้ ซึ่งมีประสบการณ์ด้านเศรษฐกิจและมีภาพลักษณ์ของผู้นำรุ่นใหม่

อย่างไรก็ตาม ปัจจัยสำคัญบางประการที่อาจบั่นทอนความมั่นคงทางการเมืองของเวียดนาม อาทิ ปัญหาความล่าช้าในการแปรรูปรัฐวิสาหกิจ และปัญหาคอร์รัปชันเนื่องจากข้าราชการในเวียดนามส่วนใหญ่ยังมีเงินเดือนอยู่ในระดับต่ำ แม้ว่ารัฐบาลเวียดนามได้ปรับขึ้นเงินเดือนขั้นต่ำของข้าราชการจาก 18.2 เหรียญสหรัฐต่อเดือน เป็น 22 เหรียญสหรัฐต่อเดือน ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2548 แล้วก็ตาม นอกจากนี้ การที่รัฐบาลเวียดนามไม่สามารถควบคุมการแพร่ระบาดของไข้หวัดนกที่กลับมาระบาดได้อย่างมีประสิทธิภาพ ก็เป็นปัจจัยสำคัญที่บั่นทอนคະແນນนิยมของพรรคคอมมิวนิสต์และคณะรัฐบาล

รวมทั้ง เวียดนามยังประสบปัญหาความมั่นคงภายในประเทศ โดยที่ยังคงมีปัญหาคความไม่สงบบริเวณที่ราบสูงตอนกลางของประเทศ เนื่องจากความขัดแย้งทางศาสนาระหว่างชนกลุ่มน้อยที่มีมาตั้งแต่ปี 2544 และทวีความรุนแรงมากขึ้นในปี 2545 โดยที่รัฐบาลเวียดนามได้ใช้กองกำลังทหารเข้าควบคุมสถานการณ์ ส่งผลให้นานาชาติประณามการกระทำของรัฐบาลของเวียดนามว่าเป็นการจำกัด สิทธิเสรีภาพทางศาสนา โดยในปี 2548 สหรัฐอเมริกาจัดให้เวียดนามเป็นประเทศหนึ่งในบัญชีรายชื่อประเทศที่มีการกีดกันทางศาสนาที่สุดในโลก (The World's Worst Offenders) ปัญหาความยากจนของชนกลุ่มน้อยในพื้นที่ที่ราบสูงตอนกลางและพื้นที่ภาคเหนือตอนบนของเวียดนาม เป็นอีกหนึ่งปัญหาที่รัฐบาลเวียดนามต้องเร่งแก้ไข โดยในเบื้องต้น คือ การจัดสรรที่อยู่อาศัย และก่อสร้างระบบสาธารณูปโภคที่จำเป็นพื้นฐานต่างๆ

ตลอดจนปัญหาความขัดแย้งระหว่างประเทศ เรื่องกรรมสิทธิ์ ในการปกครองหมู่เกาะ Spratly และหมู่เกาะ Paracel ในทะเลจีนใต้ยังคงเป็นปัญหาขัดแย้งระหว่างประเทศเวียดนามกับ จีน ฟิลิปปินส์ บรูไน ไต้หวัน และมาเลเซีย แม้ว่าที่ผ่านมารัฐบาลเวียดนามได้เปิดการเจรจาเพื่อแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งดังกล่าวกับบางประเทศ เช่น ฟิลิปปินส์และจีน แล้วก็ตาม แต่ความขัดแย้งยังคงเกิดขึ้นปีนระยะๆ

4. นโยบายเศรษฐกิจ

ปี 2529 เวียดนามดำเนินนโยบาย Doi Moi (revolution) โดยกำหนดยุทธศาสตร์เศรษฐกิจ 6 ประการ เพื่อยกระดับการเติบโตทางเศรษฐกิจ ดังนี้

- 1) การกระจายอำนาจบริหารแก่ภาคธุรกิจและท้องถิ่น
- 2) ระบบเศรษฐกิจเสรี
- 3) อัตราการแลกเปลี่ยนและดอกเบี้ยเป็นไปตามกลไกตลาด
- 4) สำหรับนโยบายเกษตร ให้สิทธิครอบครองที่ดินในระยะยาวและเสรีการซื้อขายสินค้าเกษตร
- 5) เพิ่มบทบาทภาคเอกชน
- 6) เปิดการลงทุนเสรี

เป้าหมายยุทธศาสตร์ของเศรษฐกิจเวียดนาม ปี 2543-2553 คือ พัฒนาพื้นฐานสภาพประเทศ ยกจนยกระดับความเป็นอยู่ของประชาชน รักษาวัฒนธรรม และก้าวไปสู่การเป็นประเทศอุตสาหกรรมภายในปี 2563 ทั้งนี้เพื่อนำไปสู่การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ เพิ่มขีดความสามารถด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี โครงสร้างพื้นฐานและโครงสร้างเศรษฐกิจ เวียดนามจึงเน้นการดำเนินนโยบายเศรษฐกิจเสรี

5. มาตรการด้านภาษี

ระบบภาษีในเวียดนาม ได้แก่

- 1) ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา (Personal Income Tax) ทั้งชาวเวียดนามและชาวต่างชาติจัดเก็บในอัตราก้าวหน้า คือ ร้อยละ 0-40
- 2) ภาษีเงินได้นิติบุคคล (Corporate Income Tax) จัดเก็บอัตรามาตรฐานร้อยละ 28 สำหรับธุรกิจทั่วไป และระหว่างร้อยละ 28-50 สำหรับธุรกิจเกี่ยวกับการสำรวจทรัพยากรธรรมชาติอื่นๆ และการสำรวจน้ำมันและก๊าซธรรมชาติ
- 3) ภาษีมูลค่าเพิ่ม (Value-Added Tax : VAT) อัตราภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับสินค้าและบริการโดยทั่วไป คือ ร้อยละ 10
- 4) ภาษีการบริโภคพิเศษ (Special Consumption Taxes : SCT) หรือภาษีสรรพสามิต (Excise Tax) จัดเก็บอัตราภาษีสินค้าและบริการระหว่างร้อยละ 10-80
- 5) ภาษีศุลกากรนำเข้าและส่งออก (Import and Export Duty) ภาษีนำเข้า อัตราภาษีนำเข้าทั้งอัตราพิเศษสุด (Specially Preferential Rates) อัตราพิเศษ (Preferential Rate) และอัตราปกติ (Normal Rate) มีหลายอัตรา ได้แก่ ร้อยละ 0, 1, 3, 5, 10, 15, 20, 30, 40, 50, 60 และสูงสุด 100 ส่วนอัตราทั่วไป (Ordinary Rates) ใช้กับการนำเข้าจากประเทศที่ใช้หลัก Non-MFN และเท่ากับ 1.5 เท่าของอัตราพิเศษ และมีการใช้ อัตราพิเศษ (Preferential Rates) ใช้กับการนำเข้าจากประเทศที่มีข้อตกลง MFN กับเวียดนาม รวมทั้ง การใช้

อัตราภาษีพิเศษสุด (Specially Preferential Rates) ใช้กับการนำเข้าจากประเทศที่มีข้อตกลงพิเศษ(Special Preferential Agreement) กับเวียดนามโดยเฉพาะกลุ่มประเทศอาเซียน

นอกจากนี้ อาจมีการเรียกเก็บภาษีเพิ่มเติมตามความจำเป็น (Discretionary Additional Tax) ในกรณี ดังนี้

- การทุ่มตลาดจากการนำเข้า (Import Dumping)
- มีการอุดหนุนการนำเข้าโดยประเทศผู้ส่งออกซึ่งก่อให้เกิดความเสียหายต่อ

ภาคการผลิตของเวียดนาม

- สินค้านำเข้าจากประเทศที่ดำเนินนโยบายด้านภาษีนำเข้าอย่างเข้มงวดกับสินค้าส่งออก

ของเวียดนาม

สำหรับอัตราภาษีส่งออก (Export Duty Rates) สินค้าที่สำคัญ ได้แก่ น้ำมันดิบ (ร้อยละ 4) เม็ดมะม่วงหิมพานต์ (ร้อยละ 4) อัญมณี (ร้อยละ 1-3-5) ผลิตภัณฑ์กึ่งโลหะ (ร้อยละ 3 และ 10) วัสดุ/เครื่องใช้จากพืช (ร้อยละ 10) สัตว์มีชีวิต (ร้อยละ 1-2-5-10 และ 20) สินค้าแร่ (ร้อยละ 5, 15 และ 20) ไม้และผลิตภัณฑ์จากไม้ (ร้อยละ 20) Aloe-wood (ร้อยละ 35และ40) และเศษโลหะเหลือทิ้ง (ร้อยละ 45)

ด้านการปฏิรูปนโยบายการค้าของเวียดนาม ที่ผ่านมา รัฐบาลเวียดนามได้ดำเนินการปฏิรูปนโยบายการค้าของเวียดนาม สาระสำคัญ คือ

- ด้านการนำเข้า

1. ยกเลิกกำหนดปริมาณการนำเข้า (Quantitative Restrictions) สำหรับสินค้ารายการ Paper, Clinker, Cement, Construction White Glass, granite and Ceramic Tiles, Remaining Steel Products, Vegetable Oil, Alcohol, Motorcycles (New) and Certain Parts, Passenger Vans 10-16 Seats, and Passenger Vans Up to 9 Seats.

2. ยกเลิกโควตานำเข้าสิ่งทอและเสื้อผ้าสำเร็จรูป

3. เปิดเสรีการนำเข้า ยกเว้นสินค้า ดังนี้

- สินค้าที่ห้ามนำเข้า เช่น อวูธ ปืน และวัตถุอันตราย บุหรี่ ซิการ์และผลิตภัณฑ์ยาสูบสินค้าอุปโภคบริโภค รวมทั้งวัสดุและเครื่องมือที่ใช้แล้ว ยานพาหนะพวงมาลัยขวา เป็นต้น

- สินค้าที่ต้องขอใบอนุญาตนำเข้า เช่น น้ำตาลทราย

- ด้านการส่งออก

1. เปิดเสรีการส่งออก ยกเว้นสินค้า ดังนี้

- อวูธ วัตถุโบราณ ยา พืชพันธ์สัตว์ที่หายากและไม้ซุง

- สินค้าที่ต้องขอใบอนุญาต เช่น สิ่งทอและเสื้อผ้าสำเร็จรูป

- สินค้าที่ประเทศผู้ซื้อควบคุมการนำเข้าเป็นกรณีพิเศษ เช่น พืชป่าที่หายาก ผักและสัตว์บางชนิด

2. ยกเลิกการกำหนดปริมาณส่งออกข้าว

6. ปัญหาและอุปสรรคทางการค้าของไทย

1) ปัญหาต้นทุนค่าขนส่งทางเรือสูง เนื่องจากค่าระวางขนส่งสินค้าทางเรือจากไทยไปเวียดนามมีราคาสูง และมีพื้นที่ระวางไม่เพียงพอกับความต้องการ

2) เวียดนามมีการเปลี่ยนแปลงกฎระเบียบบ่อยครั้ง ทำให้นักธุรกิจไทยเกิดความสับสน ถึงแม้ว่าจะมีการประกาศใช้กฎปฏิกว่าด้วยการป้องกันตนเองในการค้าขายสินค้ากับต่างประเทศ ซึ่งมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 1 กันยายน 2545 แล้วก็ตาม และอาจต้องเสียค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ดทางด้วย

3) ขาดข้อมูลข่าวสารด้านการค้าและเศรษฐกิจที่ทันสมัยของเวียดนาม

4) เวียดนามมีการใช้มาตรการที่ไม่ใช่ภาษีในการปกป้องทางการค้า ได้แก่ การประเมินภาษีโดยใช้ราคากลางที่ไม่เป็นมาตรฐานเดียวกันสำหรับการพิจารณาสินค้าของแต่ละประเทศ และการเข้มงวดในการนำเข้าสินค้าบางชนิดจากไทย เช่น เหล็กเส้น

5) สำหรับสินค้ารถยนต์ ชิ้นส่วนและอะไหล่ เวียดนามกำหนดมาตรการภาษีเพื่อจำกัดการนำเข้าสำหรับผู้บริโภคอุปโภคทั่วไป และกำหนดเงื่อนไขพิจารณาอนุมัติจัดซื้อสำหรับหน่วยราชการ หรือรัฐวิสาหกิจ

6) กำลังซื้อของประชากรส่วนใหญ่ในเวียดนามอยู่ในระดับต่ำ ยกเว้นในเมืองใหญ่ เช่น นครโฮจิมินห์ และกรุงฮานอย อย่างไรก็ตาม บริเวณเมืองใหญ่ผู้ประกอบการต้องเผชิญกับการแข่งขันสูงเพื่อชิงชิงส่วนแบ่งตลาด

7) อัตราภาษีนำเข้าโดยทั่วไปของเวียดนามยังอยู่ระดับสูง โดยเฉพาะสินค้าที่เวียดนามสามารถผลิตเองได้ เช่น สินค้าอุปโภคบริโภค ที่เรียกเก็บภาษีนำเข้าเฉลี่ยสูงถึงร้อยละ 30-60 เสื้อผ้าสำเร็จรูป (ภาษีนำเข้าร้อยละ 30 และ VAT ร้อยละ 10) และอัญมณีสำเร็จรูป (ภาษีนำเข้าร้อยละ 40 และ VAT ร้อยละ 10) เป็นต้น นอกจากนี้ การที่เวียดนามใช้ราคากลางของรัฐบาลเป็นราคาขั้นต่ำในการประเมินภาษีนำเข้า แทนการใช้ราคาที่แสดงใน Invoice ทำให้ราคาที่ใช้เป็นฐานภาษีสูงกว่าความเป็นจริงมาก นอกจากนี้ การนำเข้าส่วนใหญ่ยังต้องดำเนินการผ่านองค์กรของรัฐบาล ทำให้เกิดความไม่คล่องตัวในการติดต่อค้าขายกัน อย่างไรก็ตาม การที่เวียดนามเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลก ทำให้เวียดนามต้องปฏิรูปมาตรการทางการค้า

8) ปัญหาการละเมิดลิขสิทธิ์สินค้าไทยและการปลอมแปลงสินค้ายังมีอยู่เป็นจำนวนมาก ทำให้เวียดนามจำหน่ายสินค้าได้ในราคาต่ำกว่าไทยมาก ไทยจึงสูญเสียส่วนแบ่งตลาดสินค้าในเวียดนามมากขึ้นเป็นลำดับในช่วงที่ผ่านมา และที่สำคัญ คือ สินค้าไทยต้องเสียชื่อเสียงจากสินค้าปลอมแปลงในเวียดนามที่ติดป้าย Made in Thailand แต่เป็นสินค้าที่มีคุณภาพต่ำมาก หรือเป็นสินค้าหมดอายุแล้ว เป็นต้น

9) ปัญหาหลักอุปค้ายตามแนวชายแดนของเวียดนามกับประเทศเพื่อนบ้าน (สปป.ลาว กัมพูชา และจีน) ทำให้มีสินค้าคุณภาพต่ำจากประเทศเพื่อนบ้านดังกล่าวของเวียดนามเข้ามาแข่งขันและสามารถแย่งส่วนแบ่งตลาดสินค้าไทยในเวียดนาม เนื่องจากสินค้าของประเทศคู่แข่งมีราคาถูกกว่าเมื่อเทียบกับราคาสินค้าของไทย

10) ผู้ส่งออกไทยไม่ค่อยให้ความสำคัญกับตลาดเวียดนาม ทำให้ผู้ส่งออกไทยยังขาดความชำนาญในการทำการค้ากับชาวเวียดนาม และขาดข้อมูลในรายละเอียดบางเรื่องที่ยุ้มนำเข้าชาวเวียดนามมีความต้องการ เช่น ชาวเวียดนามต้องการให้ผู้ส่งออกสินค้าหลายประเภทบรรจุในตู้คอนเทนเนอร์เดียวกัน แต่ผู้ส่งออกไทยยังไม่สามารถทำได้หรือไม่สนใจที่จะทำธุรกิจด้วย ในขณะที่ ประเทศสิงคโปร์ ได้หัน และญี่ปุ่น ซึ่งให้ความสำคัญทางการค้ากับเวียดนาม และมีสำนักงานตัวแทน (Representative Office) ที่ศึกษาตลาดเวียดนามอย่างใกล้ชิด ทำให้รู้จักและคุ้นเคยกับตลาดเวียดนามและสามารถตอบสนองความต้องการของลูกค้าเวียดนาม ทำให้ผู้ประกอบการประสบความสำเร็จในการแข่งขันทางการค้าที่รุนแรง

11) ชาวเวียดนามมักตัดสินใจซื้อสินค้าค่อนข้างยากและยึดติดกับตราสินค้ามาก ทำให้การเจาะตลาดสินค้าในเวียดนามยังเป็นปัญหาสำคัญสำหรับผู้ประกอบการไทย

12) อุปสรรคจากการใช้มาตรการที่มีใช้ภายใต้ศุลกากร เช่น ข้อกำหนดที่เข้มงวดเกี่ยวกับการปิดฉลากสินค้าการห้ามนำเข้าสินค้าบางประเภทเพื่อปกป้องอุตสาหกรรมในประเทศ นอกจากนี้ กฎหมายของเวียดนามกำหนดว่า นักธุรกิจต่างชาติจะไม่สามารถดำเนินการดำเนินธุรกิจนำเข้าและค้าขายในเวียดนาม ยกเว้นนักลงทุนที่เข้ามาตั้งโรงงาน อย่างไรก็ตาม นักธุรกิจต่างชาติสามารถตั้ง Representative Office ได้โดยไม่ต้องมีรายได้ แต่ต้องเสียค่าใช้จ่ายต่างๆ เป็นสองเท่าของนักธุรกิจชาวเวียดนาม เป็นต้น

7. ความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจระหว่างไทยกับเวียดนาม

7.1 ความร่วมมือภาคเอกชน

- ความตกลงว่าด้วยความร่วมมือระหว่างสภาหอการค้าแห่งประเทศไทย และหอการค้าและอุตสาหกรรมเวียดนาม เพื่อส่งเสริมการค้า การลงทุน ระหว่างสองประเทศและแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารการค้าและเศรษฐกิจ ระหว่างกัน ลงนามเมื่อวันที่ 30 เมษายน 2536 ณ กรุงเทพมหานคร

- ข้อตกลงความร่วมมือเรื่องข้าว (Working Record) ระหว่างสมาคมอาหารเวียดนามและสมาคมผู้ส่งออกข้าวต่างประเทศของไทย ลงนามเมื่อวันที่ 21 กรกฎาคม 2549 ณ นครโฮจิมินห์ และวันที่ 16 พฤศจิกายน 2549 ณ กรุงเทพฯ

7.2 ความร่วมมือภาครัฐบาล

- ความตกลงว่าด้วยการจัดตั้งคณะกรรมการร่วมว่าด้วยความร่วมมือทางเศรษฐกิจไทย-เวียดนาม (Joint Commission : JC) ลงนามเมื่อวันที่ 18 กันยายน 2534 มีการประชุมแล้ว 7 ครั้ง ครั้งสุดท้ายระหว่างวันที่ 13-14 มีนาคม 2546 ณ กรุงเทพฯ

- ความตกลงว่าด้วยการส่งเสริมและคุ้มครองการลงทุน ลงนามเมื่อวันที่ 30 ตุลาคม 2534

- MOU ว่าด้วยความร่วมมือเรื่องข้าวไทย-เวียดนาม ลงนามเมื่อวันที่ 19 สิงหาคม 2535

- MOU ว่าด้วยความร่วมมือเรื่องข้าวไทย-เวียดนาม ฉบับใหม่ ลงนามเมื่อวันที่ 19 กันยายน 2543 ณ กรุงเทพฯ

- MOU ว่าด้วยการจัดตั้งคณะกรรมการด้านการค้า (The Sub-Committee on Trade) ไทย-เวียดนาม ลงนามเมื่อวันที่ 31 มีนาคม 2538 ณ นครโฮจิมินห์ มีการประชุมแล้ว 3 ครั้ง ครั้งสุดท้ายระหว่างวันที่ 20-22 ธันวาคม 2542 ณ ประเทศเวียดนาม
- ความตกลงว่าด้วยการยกเว้นการเก็บภาษีซ้อน ลงนามเมื่อวันที่ 23 ธันวาคม 2535
- ความตกลงว่าด้วยการยกเว้นการตรวจลงตราซึ่งกันและกันสำหรับผู้ถือหนังสือเดินทางทูตและหนังสือเดินทางราชการ และการอำนวยความสะดวกในการตรวจลงตราสำหรับหนังสือเดินทางธรรมดา ลงนามเมื่อวันที่ 12 มีนาคม 2540
- ความตกลงขนส่งสินค้าผ่านแดนไทย ลาวและเวียดนาม ลงนามเมื่อวันที่ 26 พฤศจิกายน 2542
- ความตกลงว่าด้วยการยกเว้นการตรวจลงตราสำหรับผู้ถือหนังสือเดินทางธรรมดา ลงนามเมื่อวันที่ 9 พฤษภาคม 2543
- MOU ความร่วมมือการค้าระหว่างประเทศผู้ส่งออก 5 ประเทศ ได้แก่ ไทย จีน เวียดนาม อินเดียและปากีสถาน ลงนามเมื่อวันที่ 9 ตุลาคม 2545 ณ กรุงเทพฯ
- บันทึกความเข้าใจสามฝ่าย รัฐบาลแห่งสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ราชอาณาจักรไทย และสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม ว่าด้วยความร่วมมือเพื่อการใช้ประโยชน์สูงสุดจากสะพานมิตรภาพ 2 (มุกดาหาร-สะพานนะเขต) และเส้นทางระเบียงเศรษฐกิจแนวตะวันออก-ตะวันตก เมื่อวันที่ 26 ธันวาคม 2550 ณ แขวงสะพานนะเขต สปป.ลาว

7.3 สภาวะการค้าไทยกับเวียดนาม

ในปี 2550 ไทยเป็นคู่ค้าอันดับที่ 10 ของเวียดนาม ในขณะที่เวียดนามเป็นคู่ค้าอันดับที่ 17 ของไทย และอันดับที่ 5 ของไทยในกลุ่มอาเซียน รองจาก มาเลเซีย สิงคโปร์ อินโดนีเซีย และฟิลิปปินส์ โดยมีมูลค่าการค้ารวม 4,915.56 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ คิดเป็นร้อยละ 1.5 ของมูลค่าการค้ารวมทั้งหมดของไทย จำแนกเป็นมูลค่าการส่งออก 3,803.65 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ และมูลค่าการนำเข้า 1,111.91

ล้านเหรียญสหรัฐฯ ซึ่งไทยเป็นฝ่ายได้ดุลการค้าเวียดนาม 2,691.75 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ

สินค้าสำคัญที่ส่งออกไปเวียดนาม ได้แก่ น้ำมันสำเร็จรูป เม็ดพลาสติก เหล็ก เหล็กกล้าและผลิตภัณฑ์ เครื่องจักรกลและส่วนประกอบ และรถยนต์สันดาปในแบบลูกสูบและส่วนประกอบ เป็นต้น

สินค้านำเข้าจากเวียดนาม ได้แก่ เครื่องคอมพิวเตอร์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ น้ำมันดิบ เครื่องจักรไฟฟ้าและส่วนประกอบ ด้ายและเส้นใย และเครื่องมือ เคื่องใช้ทางวิทยาศาสตร์ การแพทย์ การทดสอบ เป็นต้น

มูลค่า : ล้านเหรียญสหรัฐฯ

ปี	ปริมาณการค้ารวม			ส่งออก		นำเข้า		ดุลการค้า
	มูลค่า	สัดส่วน	%Δ	มูลค่า	%Δ	มูลค่า	%Δ	
2547	2,313.19	1.21	44.99	1,876.51	48.68	436.68	30.99	1,439.84
2548	3,253.52	1.42	40.65	2,363.80	25.97	889.71	103.75	1,474.09
2549	3,970.52	1.54	22.04	3,074.97	30.09	895.55	0.66	2,179.43
2550	4,915.56	1.68	23.80	3,803.65	23.70	1,111.91	24.16	2,691.75

หมายเหตุ : สัดส่วน = การค้าสองฝ่ายต่อการค้ารวมของไทยทั้งหมด, %Δ = % การเปลี่ยนแปลง
ที่มา : ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร โดยความร่วมมือของกรมศุลกากร

สินค้าสำคัญที่ไทยส่งออกไปเวียดนาม

มูลค่า : ล้านเหรียญสหรัฐฯ

รายการ	2547	2548	2549	%Δ 50/49	2550
1. น้ำมันสำเร็จรูป	225.1	291.2	364.9	9.11	398.1
2. เม็ดพลาสติก	180.1	256.1	294.8	16.19	342.5
3. เหล็ก เหล็กกล้าและผลิตภัณฑ์	134.2	163.5	254.2	30.87	320.8
4. เครื่องจักรกลและส่วนประกอบของเครื่องจักร	46.4	51.5	67.7	90.47	129.0
5. เครื่องยนต์สันดาปภายในแบบลูกสูบและส่วนประกอบ	51.9	90.3	120.9	6.46	128.7
6. เคมีภัณฑ์	72.8	72.8	80.6	47.29	118.8
7. กระดาษและผลิตภัณฑ์กระดาษ	33.7	48.0	84.9	27.99	108.6
8. ปูนซีเมนต์	77.9	104.1	84.8	25.77	106.6
9. ผลิตภัณฑ์ยาง	31.9	46.6	65.1	49.79	97.6
10. รถยนต์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ	16.7	41.1	47.9	90.88	91.4
รวมสินค้า 10 รายการ	870.6	1,165.2	1,456.8	26.45	1,842.2
อื่นๆ	1,005.9	1,198.6	1,618.2	21.21	1,961.5
มูลค่ารวม	1,876.5	2,363.8	3,075.0	23.70	3,803.7

หมายเหตุ : สัดส่วน = การค้าสองฝ่ายต่อการค้ารวมของไทยทั้งหมด, %Δ = % การเปลี่ยนแปลง

ที่มา : ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร โดยความร่วมมือของกรมศุลกากร

สินค้าสำคัญที่ไทยนำเข้าจากเวียดนาม

มูลค่า : ล้านเหรียญสหรัฐฯ

รายการ	2547	2548	2549	%Δ 50/49	2550
1. เครื่องคอมพิวเตอร์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ	6.3	111.6	279.9	5.12	294.2
2. น้ำมันดิบ	-	278.4	214.5	23.22	264.3
3. เครื่องจักรไฟฟ้าและส่วนประกอบ	196.8	201.1	49.2	46.01	71.8
4. ด้ายและเส้นใย	5.7	24.5	37.1	29.88	48.2

5. เครื่องมือ เครื่องใช้ทางวิทยาศาสตร์ การแพทย์ การทดสอบ	0.1	4.3	21.0	122.22	46.7
6. สัตว์น้ำสด แช่เย็นแช่แข็ง แปรรูปและกึ่งสำเร็จรูป	16.0	27.9	27.3	26.94	34.7
7. เคมีภัณฑ์	7.4	9.0	16.9	71.87	29.1
8. ถ่านหิน	50.6	35.4	31.7	-17.42	26.2
9. ส่วนประกอบและอุปกรณ์จักรยานยนต์และ รถจักรยานยนต์	3.7	5.7	17.7	36.40	24.2
10. เครื่องจักรกลและส่วนประกอบ	16.1	23.1	22.2	2.62	22.8
รวมสินค้า 10 รายการ	302.5	721.0	717.6	20.14	862.1
อื่นๆ	134.1	168.7	178.0	40.36	249.8
มูลค่ารวม	436.7	889.7	895.5	24.16	1,111.9

หมายเหตุ : %Δ = % การเปลี่ยนแปลง

ที่มา : ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร โดยความร่วมมือของกรมศุลกากร

8. บทสรุป

ข้อคิดเห็น/ข้อเสนอแนะที่ได้จากการทำงานของส่วนสมาชิกใหม่อาเซียน เพื่อเป็นข้อมูลสำหรับขยายโอกาสด้านการเศรษฐกิจค้า และการลงทุนในประเทศเวียดนาม มีดังนี้

1) ส่งเสริมความร่วมมือด้านทรัพย์สินทางปัญญาระหว่างไทย-เวียดนาม เนื่องจากปัจจุบันสินค้าไทยถูกปลอม/เลียนแบบและละเมิดลิขสิทธิ์จากโรงงานของจีนหรือเวียดนามที่ตั้งในเวียดนาม ทั้งนี้ ชาวเวียดนามนิยมใช้สินค้าไทย โดยเฉพาะเครื่องใช้ไฟฟ้าและจักรยานยนต์ เนื่องจากมีคุณภาพดี แต่การผลิตเลียนแบบสินค้าไทย ทำให้ลดความน่าเชื่อถือของสินค้าไทย

2) ส่งเสริมการจัดงานแสดงสินค้าไทยในเวียดนาม และชักชวนเวียดนามเข้าร่วมงานแสดงสินค้าบริเวณจังหวัดชายแดนไทย-สปป.ลาว ในลักษณะความร่วมมือการค้าสามประเทศ เพื่อกระชับความสัมพันธ์ระหว่างประชาชน ภาคธุรกิจและภาครัฐ จับคู่ธุรกิจในสาขาต่างๆ เพื่อให้ภาคเอกชนมีความร่วมมือกันอย่างจริงจังและเป็นรูปธรรม รวมทั้ง ประชาสัมพันธ์สินค้าไทยและส่งเสริมการท่องเที่ยว

3) จัดตั้งศูนย์ข้อมูลทางการค้าเพื่อเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารต่างๆ โดยเฉพาะกฎระเบียบ สิทธิประโยชน์คู่ทางโอกาสทางการเศรษฐกิจให้แก่ นักธุรกิจและนักลงทุนของไทยที่จะติดต่อกับฝ่ายเวียดนามได้รับทราบ

4) สนับสนุนการย้ายฐานการผลิตอุตสาหกรรมประเภทที่ใช้แรงงาน เช่น สิ่งทอและเสื้อผ้าสำเร็จรูป รองเท้า ของเล่นเด็ก และผลิตภัณฑ์พลาสติก เนื่องจากค่าแรงต่ำ ประมาณเฉลี่ย 33 เหรียญสหรัฐ (1,200 บาท) และ 38 (1,400) เหรียญสหรัฐในเมืองใหญ่ และแรงงานเวียดนามหาง่ายและพร้อมที่จะเรียนรู้ทักษะใหม่ๆ อย่างไรก็ตาม แรงงานเวียดนามมีข้อด้อย คือ ค่อนข้างหัวแข็งควบคุมยาก รวมทั้ง อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์พลาสติก เพื่อใช้วัตถุดิบประเภทเคมีภัณฑ์ในเวียดนามด้วย

5) เจรจากับรัฐบาลเวียดนามเพื่ออำนวยความสะดวกแก่ภาคเอกชนไทยที่จะเข้าไปลงทุนธุรกิจเขตเศรษฐกิจพิเศษชายแดนและประกอบธุรกิจบริเวณด่านชายแดนของเวียดนาม เนื่องจากเป็นพื้นที่ที่มีศักยภาพและรัฐบาลเวียดนามให้การสนับสนุน ประกอบด้วย

- เขตเศรษฐกิจพิเศษ Lao Bao ซึ่งตั้งระหว่างตอนกลางของเวียดนามกับสปป.ลาว บนเส้นทางระเบียงเศรษฐกิจแนวตะวันออก-ตะวันตก

- เขตเศรษฐกิจชายแดน Xa Mat (Xa Mat Border Economic Zone) เป็นเขตเศรษฐกิจชายแดนแห่งใหม่ของเวียดนาม จัดตั้งขึ้นเมื่อปี 2546 ตามนโยบายเร่งรัดการพัฒนาเศรษฐกิจและการค้าของรัฐบาลเวียดนาม ภายในประกอบด้วยด้านการค้าชายแดน โครงการก่อสร้างตลาดการค้าชายแดน คลังสินค้า ศูนย์ธุรกิจในประเทศและต่างประเทศ เขตอุตสาหกรรมและที่อยู่อาศัย ซึ่งคาดว่าโครงการพื้นฐานทั้งหมดจะแล้วเสร็จในปี 2563 ตั้งอยู่ในจังหวัด Tay Ninh ทางตอนใต้ของเวียดนาม ห่างจากกรุงพนมเปญ 170 กิโลเมตร

- เขตเศรษฐกิจชายแดน Moc Bai (Moc Bai Border Economic Zone) เป็นที่ตั้งของด่านสากล Moc Bai ตั้งในจังหวัด Tay Ninh ทางตอนใต้ของเวียดนาม ตั้งอยู่ระหว่างชายแดนเวียดนามและกัมพูชา ซึ่งคาดว่าเขตเศรษฐกิจชายแดน Moc Bai จะลดบทบาทการเป็นศูนย์กลางการค้าชายแดนเมื่อเปิดเขตเศรษฐกิจชายแดน Xa Mat ในจังหวัดเดียวกัน

- ด่านชายแดน Lao Cai (Lao Cai-He Kou International Border Gate) ตั้งระหว่างชายแดนเวียดนามภาคเหนือ จังหวัด Lao Cai กับเมือง He Kou ในมณฑลยูนนานของจีน

- ด่านชายแดน Khanh Binh ตั้งทางภาคใต้ของเวียดนาม ห่างจากกรุงพนมเปญเพียง 75 กิโลเมตร

- ด่านชายแดนสากล Tinh Bien ทางตอนใต้ของเวียดนาม

การลงทุนในเขตเศรษฐกิจพิเศษ/ชายแดน จะทำให้นักลงทุนไทยสามารถเข้าตลาดเวียดนามที่มีผู้บริโภคสูงถึง 84.5 ล้านคน หรือส่งผลิตภัณฑ์กลับมาประเทศไทยได้สะดวก รวมทั้งยังสามารถส่งออกในตลาดประเทศที่สาม โดยเฉพาะเมื่อระบบขนส่งของเวียดนามได้รับการปรับปรุงพัฒนาในอนาคต สำหรับการการค้าชายแดน สินค้าชายแดนส่วนใหญ่เป็นสินค้าไทยที่ส่งออกผ่านสปป.ลาวและเวียดนาม โดยพ่อค้าคนกลางของประเทศเพื่อนบ้าน นักธุรกิจไทยจึงควรเข้าไปกระจายสินค้าในตลาดเวียดนามเอง

6) สนับสนุนการย้ายฐานการผลิตด้านการเกษตรของภาคเอกชนไปเวียดนาม เช่น ประมงและผลิตภัณฑ์ ปศุสัตว์ (สุกร ไก่ เป็ด และวัว) การเพาะปลูกผักผลไม้และดอกไม้ อุตสาหกรรมแปรรูปเกษตรและอาหาร เพื่อป้อนตลาดในเวียดนาม ซึ่งปัจจุบันยังมีไม่เพียงพอต่อการบริโภค รวมทั้งนอกจากนี้ การขยายตัวของอุตสาหกรรมเกษตร ทำให้อุตสาหกรรมประเภทยาอาหารสัตว์และปุ๋ย มีคู่แข่งที่สดใสด้วย

7) ควรเจรจากับรัฐบาลเวียดนามให้อำนวยความสะดวกแก่นักลงทุนไทยด้านอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว และธุรกิจบริการต่อเนื่อง เช่น โรงแรม ที่พัก รีสอร์ทและร้านอาหาร รวมทั้ง การก่อสร้าง ในแหล่งท่องเที่ยวสำคัญ เช่น แหล่งท่องเที่ยวมรดกโลก (Hoi An Ancient Town, Hue Imperial City, My Son Site, Ha long Bay และ Phong Nha-Ke Bang National Park เป็นต้น) และเกาะ Phu Quoc ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของจังหวัด Kien Giang ทางภาคใต้ของเวียดนาม โดยรัฐบาลเวียดนามกำหนดนโยบายพัฒนาเกาะ Phu Quoc ในระยะแรกให้ความสำคัญกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ภายในปี 2553 และเป็นศูนย์กลางทางการค้าและการท่องเที่ยวระดับสากลภายในปี 2563 ให้เทียบชั้นเป็นแหล่งท่องเที่ยวชั้นนำของภูมิภาค คือ เกาะภูเก็ตและเกาะสมุยของไทย รวมทั้ง เกาะบาลีของอินโดนีเซีย เนื่องจาก ปัจจุบันนี้ อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของเวียดนามขยายตัวแต่เวียดนามยังขาดทักษะและประสบการณ์ในการอำนวยความสะดวกบริการการท่องเที่ยวซึ่งไทยมีความพร้อมในด้านนี้อยู่แล้ว

8) สนับสนุนการร่วมพัฒนาสินค้า OTOP เช่น สินค้าประเภทที่ใช้ฝีมือ/แรงงานมาก เช่น สินค้าที่ระลึก (กระเป๋า เสื้อปัก รองเท้า และเครื่องไม้) ผลิตภัณฑ์ประมง รวมทั้ง น้ำปลาจากเกาะ Phu Quoc เป็นต้น

9) ภาครัฐของไทยควรให้การสนับสนุนด้านเงินทุนแก่ผู้ประกอบการโดยสามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนได้สะดวกมากขึ้น เพราะปัจจุบันพบว่าผู้ประกอบการไทยที่ได้ศึกษาโอกาสและปัญหาอุปสรรคสำหรับการลงทุน

ในประเทศสมาชิกใหม่อาเซียน ซึ่งรวมทั้งประเทศเวียดนามด้วย และพร้อมจะลงทุนแก้ปัญหาดังกล่าว เป็นอันดับแรก

10) กลุ่มการลงทุนในเวียดนามยังมีแนวโน้มที่สดใส เป็นตลาดการลงทุนที่น่าสนใจที่สามารถเข้าสู่ทั้งตลาดภายในประเทศเวียดนามเอง ตลาดจีนตอนใต้ ซึ่งเป็นเขตเศรษฐกิจที่สำคัญที่สุดของจีน คือ มณฑลกว่างสีและมณฑลกว่างโจว รวมทั้ง สามารถส่งไปตลาดโลก ผ่านท่าเรือน้ำลึกต่างๆ เช่น ดานังและไฮฟอง เป็นต้น ทั้งนี้จุดแข็งของเวียดนาม คือ ความมีเสถียรภาพทางการเมือง นโยบายรัฐที่ชัดเจน และแรงงานมีความกระตือรือร้น

สำนักอาเซียน

กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์

มีนาคม 2551